

SUNDAY AFTER CHRISTMAS

Icon of the Theophany (Epiphany) of Our Lord

December 31, 2017

SUNDAY AFTER NATIVITY - DAVID, JOSEPH AND JAMES

TONE 5

SCHEDULE OF SERVICES FOR JANUARY 1 – JANUARY 7

- MONDAY, JANUARY 1 – THE CIRCUMCISION OF OUR LORD, GOD AND SAVIOR JESUS CHRIST; OUR HOLY FATHER BASIL THE GREAT, ARCHBISHOP OF CAESAREA IN CAPPADOCIA
9:30 AM – Divine Liturgy of St. Basil the Great
- FRIDAY, JANUARY 5 – VIGIL OF THEOPHANY; THE HOLY MARTYRS THEOPEMPTUS, BISHOP OF NICOMEDIA AND THEONAS; OUR VENERABLE MOTHER SYNCLETICA OF ALEXANDRIA; STRICT FAST DAY
10:00 AM – ROYAL HOURS
8:00 PM – “3 HAMI BOR!” - “God is with us!” Great Complines with Lytia (satisfies obligation)
- SATURDAY, JANUARY 6 – HOLY THEOPHANY OF OUR LORD AND GOD AND SAVIOR JESUS CHRIST (OBLIGATORY FEAST)
9:30 AM – Divine Liturgy with Great Blessing of Water
6:30 PM – Great Vespers (satisfies Sunday obligation)
- SUNDAY, JANUARY 7 – SUNDAY AFTER THEOPHANY; SYNAXIS OF THE HOLY AND GLORIOUS PROPHET, FORERUNNER AND BAPTIZER JOHN
8:45 AM – Divine Praises
9:30 AM – Divine Liturgy

For All Parishioners

CATECHISM FOR YOUTH AND YOUNG ADULTS

Catechism classes for the youth and young adults (5-18) will begin in January. Registration forms are available in the church hall. Please return them to Fr. James by December 31st so that the appropriate number of needed texts can be ordered. The schedule and cost for the classes will be determined once the number of students has been finalized.

LET'S GO CAROLING!

BETWEEN DECEMBER 25 AND FEBRUARY 2 LET'S VISIT PARISHIONERS, SHUT-INS, AND NURSING HOMES TO BRING CHRISTMAS CHEER. PLEASE CONTACT FR. JAMES IF YOU ARE INTERESTED IN PARTICIPATING, WOULD LIKE TO BE VISITED OR KNOW OF SOMEONE WHO WOULD LIKE TO BE VISITED.

House Blessings

It is our custom to have our homes blessed with the holy water sanctified on Theophany (the feast which commemorates the Baptism of the Lord in the Jordan River). If you would like your home blessed please let Fr. James know. If you have any questions about house blessings, what is involved, why we bless our homes, etc., please speak with Fr. James.

Are You Like Him?

December 27, 2017 · Fr. Stephen Freeman

Years ago when I was in seminary, I served a small mission in Chicago. The priest was something of a mentor for me during that time. There was a young girl in the congregation, between two and three years-old. She was convinced that the priest was Jesus. (Well, he was wearing a white robe and he did have a beard.) One Sunday, during his sermon (delivered from the nave rather than the pulpit), she got loose from her parents and went bounding up the aisle. She stopped in front of him and said, “Jesus!” He stopped his sermon, picked her up, and continued while holding her in his arms. When the sermon was completed he took her back to her parents. After the service, he said to me, “Do you know what happened today?” He explained, “She will grow up and have no memory of me. But she will never forget that one day, Jesus picked her up in his sermon.”

I’ve never forgotten the lesson. In my own years in parishes, I’ve had more than a few children make the same connection. Every time, I remember that day, and I remember that it matters ever so much what I do. If I’m not Him, then, at least, I’d better be *like* Him.

A young couple was inquiring into the Church. They attended a class on the Church’s moral teaching. Their question startled me, “What concern should the church have with our moral life?” My answer startled them. “It’s quite simple. You’re raising my children.” There is no moral free-ride for adults. Whether you want it or not, children are watching you and making choices and decisions. Stanley Hauerwas, the noted theologian and ethicist, has said that the good news/bad news about children is that, no matter what you do, your children are most likely to turn out to be like you. And, of course, they will be *really like* you, not as you imagine yourself to be.

Among the more striking verses in Scripture is St. John’s declaration:

Beloved, we are God’s children now; it does not yet appear what we shall be, but we know that when he appears we shall be like him, for we shall see him as he is. (1 Jn. 3:2)

It is a very sweet promise. It is also a revelation. If you are not like Him now, chances are you do not see Him clearly, or know Him well. I think of this often when I am encountering other Christians. It is

easy to have a facility with doctrine and Christian thought. However, that same facility can be deeply misleading. It is possible to mistake such knowledge for saving knowledge. At the same time, it is not uncommon to disregard such things as kindness, generosity, and gentleness as nothing more than “morality.” The Christian life cannot be divided in such a manner. Saving knowledge is manifest as the character of Christ within us. Without this knowledge (which is synonymous with “character”) everything we take to be “knowledge,” such as doctrine and Scripture, will be woefully misunderstood, even to the point where it is working death within us.

In the Divine Liturgy, we are told, “Let us love one another, so that with one mind we may confess, ‘Father, Son, and Holy Spirit, the Trinity One in essence and undivided.’” The Creed is utterly opaque to a heart that is not at peace, or that is at enmity. The words, “I believe” in such a case, mean nothing (or worse).

The vast majority of Christians through the ages probably knew less “theology” than today’s catechumenal converts. The Church has not thrived or survived through its mastery of such things. It is, instead, the character of Christ, acquired through the sacraments and the patient keeping of the Commandments that has preserved the faith. Such a foundation can fathom mysteries.

Only the character of Christ can understand the mysteries of the faith. The words of books, often the works of saints, will not yield themselves to a heart that has alienated itself from love.

St. John has another small passage worth noting:

Beloved, let us love one another; for love is of God, and he who loves is born of God and knows God. He who does not love does not know God; for God is love. (1 Jn. 4:7-8)

One way that I have understood this can be expressed in this manner: We only know God to the extent that we love our enemies. When we see hatred and anger, the lack of kindness and generosity, we may rest assured that we are not being confronted by God. It is a place for patience and generosity, but not a place of imitation.

Are we like Him? If you truly want to know God, there is no other path.

Проповідь на неділю по Різдві Христовім

Дорогі брати і сестри!

Коли ми лише епізодично стикаємося з церковним життям, із церковним уставом, ми не усвідомлюємо, наскільки збіднюємо одержувані від Церкви уроки життя. Адже через передбачувані уставом біблійні читання, через богослужбові тексти до нас постає вся Церква, як містичне Тіло Христове. Що відіеш: сучасний ритм життя привчив нас до дуже швидкого сприйняття доквілля. Ми позираємо на світ, летячи автомобілем по швидкісній дорозі, і не думаємо зупинитися і поглянути на довколишні пейзажі чи посидіти десь на березі річки - нам ніколи це робити, ми мчимо до мети. І на цій дорозі ми нехтуємо тими радощами, які життя нам пропонує.

Часто так само ми чинимо зі сприйняттям інформації: нам треба переглянути масу різних джерел, і ми обмежуємося тим, що гортаємо сторінки книги, лише вряди-годи зупиняючись на окремих діалогах чи інформаційно насичених абзацах. Ми переглядаємо за півгодини сто каналів телебачення, лише вихоплюючи звідти якусь інформацію, що нас зацікавила. І вже після перегляду плутаємо, хто саме що говорив до нас. А Церква вчить нас мовчати і зупинятися. Вона вчить нас молитовному роздумові над побаченим і входженню у почутий текст.

Замислімося-но над тим, як мудро побудовано саме святкування Різдва. Церква готує нас до нього сорок днів: сорок днів ми переживаємо дорогу, якою Свята Родина йшла до Віфлеєму і якою весь людський рід від часу вигнання з Раю намагався повернутися до втраченого Едему. В останні дні перед Різдом ми знов і знов прочитуємо ті тексти, які лунатимуть і на саме Різдво, і на неділю та суботу після нього. Ми входимо в текст, щоб зупинитися, глибше усвідомити те чи інше слово. І хоча на перших порах нам може бути важко витримати одноманітність

прочитуваних фраз, але потім, мірою нашого входження в духовне життя Церкви, ми раптом відчуваємо, як перед нами відкриваються ті глибини тексту, яких ми не помічали раніше. І ми вчимося молитовному спогляданню цього тексту, вчимося розчиняти свою свідомість у ньому і жити разом із Христом. Власне, до цього і покликаний євангельський текст, бо його сприйняття не є для нас самоціллю, а тільки методом нашого наближення до Того, Хто промовляє до нас через Євангеліє, – до Самого Бога.

Так і в ці дні, наступні після Різдва, Церква знов і знов повертає нас до пережитих подій, змушуючи або, радше, заохочуючи звернути увагу на ті нюанси, які, може, ми проминули які або розчинилися в загальній радості піднесеного переживання Різдва Христового. Сьогодні перед нами відкриваються драматичні аспекти Різдвяних подій: вимушена втеча до Єгипту, загибель віфлеємських дітей (Мт.2:13-19). Нам спочатку здається безглуздою така неймовірна жорстокість царя Ірода. Але потім ми позираємо на людську історію, на історію нашого народу і бачимо, скільки ж таких царів іродів приходило до нас у минулому: коли, щоб помститися гетьманові, знищували повністю його столицю аж до немовлятка, яке не могло зрозуміти того, що відбувається довкола; коли наші села обносили кордонами НКВД і нікого не випускали звідти, прирікаючи людей на жахливу голодну смерть; коли цілі села невинних людей винищували або виселяли в Сибір за те, що в околицях цих сіл тривала боротьба проти, відповідно, нацистських або большевицьких окупантів.

Євангельський текст допомагає нам зрозуміти своє місце у цій боротьбі добра зі злом, відчутти, як Христос застерігає нас не бути апатичними, пасивними у цій боротьбі. Бо не дарма сьогодні дається нам поміркувати над подвигом Пречистої Богородиці і святого

Йосифа Обручника. Гаразд, Пресвята Діва була Матір'ю і їй ніби належало оберегти Дитину. А ким був для Ісуса праведний Йосиф Обручник? Він же спочатку сприйняв народження Дитини як образу для себе, бо заручена з ним Діва народжує Дитину невідомо від кого. І, тим не менше, він, послухавши ангела, не вигонить Марію. Навпаки, бере її з собою у важкий час очікування пологів, йде разом із Нею до Віфлеєму. А коли Йосиф почув, що Ірод переслідує народжене Дитятко, то разом із Дівою він йде до Єгипту. Іде, щоб виконати старозавітне пророцтво, йде, тримаючи під своєю опікою і Матір, Яка ще переживає важкий стан після пологів, і маленьке Дитятко.

У цей день годиться нам, згадуючи про втечу Святої Родини до Єгипту, згадати і мільйони тих мужніх християн, які зараз переживають подвиг сповідництва у Єгипті, який протягом минулого року так помітно почав змінюватися. Не завжди революція приводить до влади прогресивні демократичні сили. Часто буває навпаки. І в нашій власній історії ми бачимо, як під час антицарської революції раптом злочинне угруповання, яке прикривалося лівою соціалістичною фразою, вчинило переворот і зуміло завоювати на довгі понад 70 років не тільки саму Росію, але й країни довкола неї. Єгипетські християни, напевно, ніколи протягом останніх кількохсот років не відчували себе в безпеці. Але попередній режим, попри те, що він був авторитарно-диктаторським, все ж таки давав певну ілюзію стабільності. І ось цього режиму не стало. Пригадайте, хто був уважним до новин, ще наприкінці позаминулого року на Різдвяні свята за західним календарем вже долітали до нас відомості про погроми біля християнських церков у Єгипті, про сутички на міжрелігійному ґрунті. І ця трагедія продовжувалася протягом наступного року. Знов і знов зверталися до нас із проханням про молитовну підтримку брати і сестри з Єгипту.

Країна рабства, країна, яка стала символом безглузлого пригноблення, спрямованого на винищення цілого народу, стає для нас і сьогодні символом релігійної нетолерантності, бо прихід до влади ісламістських партій створює нові загрози для християн – для християн, які ще пам'ятають ті жахи, які їм довелося пережити кілька десятиліть тому. Мені в місті Ас'ют показували кордони, до яких зуміли дійти ісламістські фанатики, коли нападали на християнські квартали. Уявіть собі єгипетських християн, таких самих, як ми з вами, за цим кордоном в очікуванні нападу... Уявіть дітей, котрі чують поблизу галас фанатичного натовпу, що неухильно наближається. І не забудьте в ці дні, сповнені величної тиші переживання миру, сповіщеного ангелами, миру, який приходить до нас разом із Спасителем, знайти час і для того, щоб помолитися за мужніх християн Єгипту, за гідне несення ними свого подвигу. За те, щоб дар християнської любові не зник у них і щоб зумів дати їм силу протистояти злу і насильству.

Хай їхній сповідницький подвиг буде прикладом для нас усіх. Бо так часто нам хочеться втекти від своїх християнських обов'язків, від викликів, які дає нам Євангеліє, заховатися у свою маленьку печерку, споруджену у власній оселі, у ближчому колі друзів. Сховатися від тих суспільних проблем, які ставлять перед нами дилему: або - або. Або ти із силами добра, або – з силами зла.

І хай новонароджене Немовлятко Христос, Яке завжди кличе нас на допомогу – допомогу покривдженим і знедоленим – допоможе нам зробити в цей час свій правильний вибір. Амінь.

FROM THE CATHECHISM “CHRIST OUR PASCHA”

Environment in which Faith is Transmitted: Family, Nation, and Church

67 The primary context in which faith is transmitted is the family. Parents form their children in the faith by the example of their lives and the words of their prayer. In teaching the Gospel and witnessing to it, parents become the first catechists for their children. As they raise children in a Christian manner, parents create in their family a special atmosphere, one of common prayer before icons and the observance of Sundays and feast days.

68 From a young age, children enter into the spiritual life. This life is built on prayer, hearing the Word of God, and receiving Holy Communion. As they grow into maturity, with the assistance of their parents, children grow in the grace of the Mystery of Baptism. They learn to overcome evil and do what is good. For children, the inheritance of faith received from their parents is a token of assurance of eternal life. The godly life of godparents and extended family members also plays an important role in a child's maturing in the faith. Christian family customs establish in children a Christian perspective on human birth and death, the formation of families and familial relationships, and they develop a sense of belonging within a church community and one's people.

69 Every nation is a community, with its own historical memory, earthly homeland, and struggle for well-being and perfection. It was to the nations that Christ sent his apostles: “Go therefore and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, teaching them to obey everything that I have commanded you” (Mt 28:19-20). The Christianization of the nations depends upon the gradual formation of a Christian worldview and structuring of life. The Christian culture of a given nation is a means for transmitting the faith from one generation to the next. It nurtures within a nation a love for God, for one's earthly homeland, sacrificial service for the sake of its well-being, and an honest attitude towards work; it strengthens bonds within families, among relatives, and in society. The mutual permeation of the Gospel and the culture of a people is expressed in the self-governance of a Church.

ВІД КАТЕХИЗМУ “ХРИСТОС НАША ПАСХА”

Середовища передавання віри: сім'я, народ, церковна спільнота

67 Першим середовищем передавання віри є сім'я. Батьки виховують у вірі своїх дітей прикладом життя і словом молитви. Вони навчають дітей Євангелія і свідчать його своїм життям, стаючи для них першими катехитами. По-християнськи виховуючи дітей, батьки створюють у сім'ї особливу атмосферу спільної молитви перед іконами, святкування неділ і свят.

68 Діти уже змалечку входять у духовне життя, збудоване на молитві, слуханні Слова Божого і прийнятті Святого Причастя. Доростаючи до зрілого віку, діти з допомогою батьків зростають у благодаті таїнства Хрещення, вчаться перемагати зло і творити добро. Отримана від батьків спадщина віри є для дітей запорукою вічного життя. Для дозрівання дитини у вірі велике значення має побожне життя хресних батьків і членів родини. Християнські родинні звичаї прищеплюють дітям християнський погляд на народження і смерть людини, створення сім'ї та сімейні взаємини, розвивають почуття приналежності до церковної спільноти і свого народу.

69 Кожен народ є спільнотою з власною історичною пам'яттю, своєю батьківщиною і працею заради процвітання і вдосконалення. До народів Христос посилав апостолів: «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що Я вам заповідав» (Мт. 28, 19-20). Християнізація народів полягає в поступовому формуванні християнського світогляду та життєвого укладу. Християнська культура народу є засобом передавання віри з покоління в покоління. Вона ж виховує в народі любов до Батьківщини, жертвне служіння її благові, чесне ставлення до праці, зміцнює сімейні, родинні та суспільні зв'язки. Виявом взаємопроникання Євангелія і культури народу є помісність Церкви.

Sunday offering for December 24 / 25

Amount	Number
\$5.00	2
\$10.00	1
\$25.00	2
\$40.00	3
\$50.00	5
\$90.00	1
\$100.00	4
\$198.00	1 (loose)
\$200.00	1
<hr/>	
\$1238.00	

Parishioner Total: \$1163.00

Visitor Total: \$75.00

Average / parish household (43): \$14.91

Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: <\$1037.00>

2018 Liturgical Calendars are available in the parish hall. A special “Thank You” to *Goodbody Mortuary* for once again sponsoring our calendars. The calendar gives the appointed scriptures readings for each day of the year.

Read the scripture daily!

Upcoming Events:

- JANUARY 6** – THEOPHANY OF OUR LORD
- JANUARY 21** – SUNDAY OF THE PUBLICAN AND PHARISEE
- JANUARY 28** – SUNDAY OF THE PRODIGAL SON
- FEBRUARY 4** – SUNDAY OF THE LAST JUDGMENT (MEATFARE)
- FEBRUARY 11** – SUNDAY OF THE EXPULSION FROM PARADISE (CHEESEFARE)
CHEESY POTLUCK
FORGIVENESS VESPERS
- FEBRUARY 12** – FIRST DAY OF THE GREAT FAST (LENT)

Offerings to the Church:

- Your offerings: 1) help the Church fulfill her work; 2) help you grow in Christ. Offerings are a matter of faith not just finances.
- The Lord says: “Where your treasure is, there your heart will be also” (Matthew 6:21,) teaching us: 1) that what we spend our money on indicates what is important to us, and 2) offering our money to the Lord and the poor can help us change our hearts.

PARISH COMMITTEES

FINANCE COMMITTEE:

Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes

PASTORAL COUNCIL:

Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

STEWARDSHIP (FUNDRAISING) COMMITTEE:

Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

SOCIAL COMMITTEE

Olena Bankston
Olga Fedunyak
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Верховний Архієпископ Києво-Галицький

Вих. ВА 17/468

Аркуш 1 із 4-х

МОЛИТВА В ЖИТТІ ЦЕРКВИ

Послання Синоду Єпископів

Української Греко-Католицької Церкви 2017 року
до духовенства, монашества і мирян

Господи, навчи нас молитися (Лк. 11, 1).

Всесвітліші та всечесніші отці!
Преподобні брати і сестри в монашестві!
Дорогі браття і сестри в Христі!

Зібравшись на Священному Синоді в Брюховичах біля Львова 3–12 вересня 2017 року Божого, ми, єпископи Української Греко-Католицької Церкви, зосередили увагу на центральному аспекті життя Церкви, а саме – на молитві, особистій і літургійній. Прагнемо з вами поділитися плодом нашої спільної духовної застанови.

Хоча молитва є природним наслідком і проявом віри людини в Бога, усе-таки її [молитви] слід вчитися, постійно відновлюючи, поглиблюючи свою здатність спілкуватися з Богом. Прохання учнів Ісуса: «Господи, навчи нас молитися» (пор. Лк. 11, 1) – актуальне для нас завжди, бо головним вчителем молитви є сам Господь наш Ісус Христос. І ми сьогодні, як Церква, смиренно приступаємо до Нього і повторюємо просьбу учнів. У сучасному світі, який, з одного боку, пропонує людині прекрасні, безпрецедентні можливості, а з іншого – тисне на неї лавиною інформації та бентежить псевдоцінностями й ідеологіями, це прохання набуває особливої ваги.

З Євангелія бачимо, що Христос вчить молитви насамперед власним життям і прикладом. Його зв'язок з Отцем проявляється постійно, як у публічній діяльності, так і в особистому довірливому спілкуванні з Ним. Проповідуючи Добру Новину про наближення Божого Царства, Ісус часто закликає своїх учнів до чування і молитви. Божественний Учитель пропонує їм також словесний взірець молитви – «Отче наш», яку християни від перших століть і донині вважають найважливішою і найбільш авторитетною. У цій молитві Ісуса до Отця відкривається «всяка правда» (пор. Мт. 3, 15) про Бога і людину, адже вона устами самого Господа нагадує нам, що Бог є люблячим Отцем, близьким до людини в усіх її життєвих станах, потребах і труднощах, а людина є улюбленою Божою дитиною, покликаною до здійснення Господнього задуму: щоб святилося Його ім'я, щоб прийшло Його царство і здійснювалася Його воля (пор. Мт. 6, 9-10).

Передумовою християнської молитви є наше смирення перед Богом, визнання свого невміння спілкуватися з Творцем. У наших богослужіннях ми виявляємо перед Богом цю нашу неміч і покірно визнаємо: «Молитися як слід не вміємо, якщо Ти, Господи, Святим Твоїм Духом не навчиш нас» (сьома молитва Утрені). І Господь у своєму милосерді дарує нам Свого Святого Духа, який «досліджує серця», «допомагає нам у нашій немочі», молячись у нас і «заступаючись за нас згідно з Божою волею», –

як про це навчає св. ап. Павло (пор. Рим. 8, 26-27). Тому кожне богослужіння і кожне спілкування з Богом на молитві розпочинається з прикликання Святого Духа.

Справжня християнська молитва передбачає зустріч із живим Богом і встановлення особистого стосунку з Ним. Це може бути і мовчазне слухання Слова Божого, яке особливо потрібне в час інформаційного шуму та комерційного галасу, і прослава, і подяка, і смиренне благання, і покаєння. Дуже важливим елементом цього стосунку є щирість і справжність. Особиста молитва християнина – це зустріч живої, реальної людини з живим Богом. Перед обличчям Творця віруюча людина не лукавить, не надягає на себе маски, бо не сумнівається в доброті й безумовній любові з боку Господа Бога.

Властивою рисою християнської молитви є відкритість людини на Божу волю і готовність її прийняти: «Навчи мене творити волю Твою, бо Ти еси Бог мій» (Пс. 142, 10). Тому молитву не слід розглядати як людські намагання переконати Бога, щоб Він здійснив наші бажання. Наша чуйність до Божого голосу є значно важливішою за наші прохання, адже Господь знає «те, чого ми потребуємо, і багато більше, ніж ми просимо або розуміємо» (п'ята молитва Вечірні).

Християнин ніколи не є самотнім у молитві, він поєднаний із братами та сестрами у Христі. Згідно із запевненням Христа – «Де двоє, або троє зібрані в Моє ім'я, там я серед них» (Мт 18, 20), – у спільному вимірі молитва виявляється найповніше. Тому для християнського життя дуже важлива спільна родинна молитва, а його вершиною і джерелом є Божественна Літургія.

Служіння Богові – це діалогічний акт: Господь «благословляє тих, що Його благословляють, і освячує тих, що на Нього уповають» (Заамвона молитва Божественної Літургії). Саме тому головне церковне богослужіння називається «Євхаристія» – подяка за все, що Господь вчинив для нас з великої Своєї милості. Мета Євхаристії – це не лише переміна хліба і вина, а передовсім наша переміна, наше єднання з Христом. Служіння Євхаристії є «для нас», щоб «нас усіх, що від одного тіла і чаші причащаємося, з'єднати одне з одним на причастя єдиного Духа Святого» (епіклеза Літургії святого Василія Великого). Завдяки Пресвятій Євхаристії «Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога і Отця та причастя Святого Духа» присутні в цьому світі. Через Євхаристію Церква стає таїнством спасіння світу та одночасно є провісницею «життя майбутнього віку».

Молитва – це співпраця людини з Богом, а тому вона нерозривно пов'язана з відповідальністю людини за своє життя, життя Церкви і за цілий світ. Кожен християнин, який з відкритим серцем звертається до свого Життєдавця і Господа у молитві, покликаний так само своїм життям будувати Церкву і поширювати у світі спасення Боже діяння. Маємо пам'ятати слова апостола Якова: «Віра, коли діл не має, мертва сама в собі» (Як. 4, 17). І наша особиста, і спільнотна молитва є виявом віри, тож вона повинна відображатися в добрих ділах, у служінні-дияконії в Церкві та суспільстві. Тоді все життя буде безнастанною прославою Бога – вчинками, словами, думками, намірами і зусиллями.

Слід пам'ятати, що колискою і першою школою молитви є християнська родина, яку ми традиційно називаємо домашньою Церквою. Тому ми висловлюємо щиру вдячність батькам, бабусям і дідусям, від яких діти і внуки вперше у своєму житті чують слова молитви і вчаться промовляти їх з належною увагою і благоговінням. Така молитва часто закладає фундамент християнського виховання дитини, а також стає початком її поступового зростання у вірі та чеснотах. Закликаємо всі християнські сім'ї і надалі старанно плекати родинну молитву,

ранішню і вечірню, а також з молитвою на устах починати роботу і дякувати Богові за хліб щоденний під час трапези.

Водночас заохочуємо батьків, а також катехитів і духовенство звертати велику увагу на виховання дітей до молитви, використовуючи під час навчання християнської віри в катехитичних школах, на проповідях і реколекціях багату духовну спадщину нашої літургійної традиції, особливо богослужбові тексти, в яких виражена віра Церкви і молитовний досвід святих.

Оскільки в рамках парафіяльної спільноти провідниками молитви для парафіян є священнослужителі, висловлюємо визнання і вдячність кожному священикові й дияконіві, які є для своїх вірних прикладами та вчителями молитви. Разом із тим відновлюємо заклик до всіх отців-душпастирів про щоденну вірність у молитві – особистій та літургійній. Пам'ятаймо, що церковна спільнота, котра не молиться, зраджує своє покликання та позбавляє своїх членів численних Божих дарів, яких вони потребують у дочасних і духовних справах. Наше велике прагнення і побажання – щоб через ревне плекання літургійної та особистої молитви духовні навчальні заклади та виховні інституції нашої Церкви допомагали майбутнім служителям Церкви набувати автентичний досвід спілкування з живим і милосердним Богом.

Висловлюємо особливе визнання богопосвяченим спільнотам, основним змістом життя яких є молитва – особиста і літургійна. Молитовне служіння монастирів сьогодні як ніколи важливе для нашого народу. Тож закликаємо богопосвячених осіб гідно виконувати літургійне молитовне правило, відповідно до приписів нашого обряду. Віримо, що наші монастирі залишатимуться школами церковної молитви для своїх членів та усіх вірних Церкви.

Хочемо підкреслити, що, як пастирі Церкви, ми щиро поважаємо і цінуємо прояви молитовного благочестя наших мирян. Зокрема, ідеться про молитовні братства, рухи і спільноти, до участі в яких під проводом досвідчених духівників ми заохочуємо всіх вірних. Особливо хочемо відзначити практику паломництва до святих місць, якими Господь щедро обдарував нашу землю. Прощі до святих місць з належним духовним супроводом стають дуже важливою школою молитви для вірних нашої Церкви. Молитва Божого народу, який подорожує, відображає місію Церкви – повсякчас входити ву спасенну Божу присутність. Господь Бог постійно приходить задля нас і нашого спасіння, а Церква завжди йде назустріч своєму безсмертному Женихові. У цьому сенсі кожен християнин є прочанином – живим свідком Божого спасенного пришествя в цей світ.

Протягом останніх декількох років на долю нашого народу випали нелегкі випробування. Ці важкі й трагічні обставини виявили небувалу силу духу нашого народу, – силу, яка випливає з молитви і довіри до Бога. Багато вірних нашої Церкви в найважчі моменти не припиняли народного молитовного чуття. Завдяки витривалій молитовній підтримці, жертвовності та відданості багатьох наших священиків, богопосвячених осіб і мирян ми щодня долаємо великі труднощі і рухаємося вперед. У молитві – сила нашого народу і джерело спасіння, тому ми закликаємо продовжувати цей молитовний подвиг словами апостола Павла: «В ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господеві служіть; веселі в надії, в горі терпеливі, в молитві витривалі... Благословляйте тих, що вас гонять; благословляйте, не проклинайте» (Рим. 12, 11-12.14).

Дорогі в Христі брати і сестри! Господь благословив нашу Церкву свободою молитися, яку ми мали не завжди. Він водночас дарував нам життя – простір і час для зустрічі та спілкування з Ним. Користаймо з цього дару!

Як було сказано на початку, нас вчить молитися Святий Дух. Молімося, чуваймо, слухаймо Його Слова у тиші наших сердець і наших спільнот. Він говорить і гряде до нас, щоб бути в новому році з нами особисто, з нашими родинами, з нашими громадами і з нашим народом. Радіймо цим таїнством і живімо в мирі!

Благословення Господнє на вас!

Від імені Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого отця нашого Миколая,
архієпископа Мир Лікійських, чудотворця,
19 грудня 2017 року Божого

Отцям-душпастирям доручаємо зачитати вірним це Послання після
кожної Божественної Літургії в неділю, 31 грудня 2017 року Божого

PRAYER IN THE LIFE OF THE CHURCH
Epistle of the Synod of Bishops
of the Ukrainian Greek-Catholic Church in 2017
to Clergy, Monastics, and Laity

“Lord, teach us to pray” (Luke 11: 1)

Very Reverend and Reverend fathers!
Venerable brothers and sisters in monasticism!
Dear brothers and sisters in Christ!

Having gathered at the Holy Synod in Briukhovychi near Lviv on 3-12 September 2017, we, the bishops of the Ukrainian Greek-Catholic Church, focused on the central aspect of the life of the Church, namely, prayer—both personal and communal prayer. We strive to share with you the fruit of our common spiritual reflections.

Although prayer is the natural consequence and manifestation of a person’s faith in God, nevertheless, one must learn to pray, constantly restoring and deepening their ability to communicate with God. The request of the disciples of Jesus, “Lord, teach us to pray” (Luke 11:1), is always of relevance to us, because our Lord Jesus Christ Himself is the main teacher of prayer. And today, we as a Church humbly approach Him and repeat the request of the disciples. In the modern world—which, on the one hand, offers a beautiful, unprecedented opportunity to humanity, and, on the other hand, presses on it with an avalanche of information and confuses with pseudo-values and ideologies—this request becomes of particular importance.

From the Gospel, we see that Christ teaches prayer primarily through His own life and example. His relation with the Father is manifested continuously, both in public affairs and in personal and intimate communication with Him. Preaching the Good News about the coming of the Kingdom of God, Jesus often invites His disciples to keep vigil and pray. The Divine Teacher also offers them a verbal example of prayer, the “Our Father,” which Christians from the first centuries to this day consider to be the most important and most authoritative. In this prayer of Jesus to the Father, He reveals all truth (cf. Matthew 3:15) about God and man, because this prayer, from the mouth of the Lord Himself, reminds us that God is a loving Father who is close to people in all of their lives’ states, needs and difficulties, and it reminds us that a human person is a beloved child of God, called to fulfil the Lord’s plan, namely that His name be hallowed, that His kingdom come, and that His will be done (cf. Matthew 6:9-10).

A prerequisite for Christian prayer is our humility before God, the recognition of our inability to communicate with the Creator. In our liturgical services, we reveal this weakness to our God and humbly admit: “Teach us your

statutes, because we do not know how to pray as we ought, unless you, Lord, guide us by your Holy Spirit" (Seventh Morning Prayer during Matins). And the Lord, in His mercy, gives us His Holy Spirit, who "searches the hearts of men," "helps us in our weakness," prays with us, and "intercedes for us according to the will of God," as Saint Paul teaches us (cf. Romans 8:26–27). Therefore, every liturgical service and every conversation with God in prayer begins with calling upon the Holy Spirit.

True Christian prayer implicates a meeting with the living God and establishing a personal relationship with Him. This may involve silently listening to the Word of God—which is especially needed during this time of informational noise and consumerist tumult—as well as praise and gratitude, humble supplication and repentance. Sincerity and authenticity are very important elements of this relationship. The personal prayer of a Christian is an encounter of a living, real person with a living God. Before the face of the Creator, a believing person does not deceive or does not put on masks because they do not doubt the kindness and unconditional love of the Lord God.

An intrinsic feature of Christian prayer is the openness of human person to the will of God and the willingness to accept it: "Teach me to do your will, for you are my God" (Psalm 142:10). Therefore, prayer should not be seen as a human endeavour to persuade God to fulfil our desires. Our sensitivity to the voice of God is much more important than our requests, because the Lord knows "what each needs even before they ask or are aware of it" (Fifth Evening Prayer during Vespers).

A Christian is never alone in prayer, they are united with their brothers and sisters in Christ. According to the testimony of Christ, "where two or three are gathered in my name, there am I in the midst of them" (Matthew 18:20), prayer is most complete in its communal dimension. Therefore, common family prayer is very important for Christian life and the Divine Liturgy is its summit and source.

Serving God is a dialogical act: the Lord blesses those who bless Him and sanctifies those who trust in Him (cf. Ambo Prayer of the Divine Liturgy). That is why the main liturgical service of the Church is called the "Eucharist" – thanksgiving for all that the Lord has done for us according to His great mercy. The purpose of the Eucharist is not only to change bread and wine, but above all to change us, to unite us with Christ. The ministry of the Eucharist is "for us," so that "all of us, who share in this one bread and cup, with one another" may be united "into the communion of the one Holy Spirit" (Epiclesis of the Liturgy of St. Basil the Great). Through the Holy Eucharist, "the grace of our Lord Jesus Christ, the love of God the Father, and the fellowship of the Holy Spirit" are present in this world. Through the Eucharist, the Church becomes a sacrament of salvation of the world and at the same time is the forerunner of "life of the world to come."

Prayer is the cooperation of man with God, and therefore it is inextricably linked with the responsibility of each person for their own life, for the life of the Church, and for the whole world. Every Christian who, with an open heart, appeals to the Giver of his life and the Lord in prayer, is called in the same way to build the Church with his own life, and to spread in the world God's salvific action. We must

remember the words of the Apostle James: “Faith by itself, if it has no works, is dead” (James 2:17). If our personal and communal prayer is a manifestation of faith, it must, therefore, be reflected in good deeds, in the ministry of service (*diakonia*) in the Church and in society. Then all of life will be a lasting glorification of God through deeds, words, thoughts, intentions, and efforts.

It should be remembered that the cradle and the first school of prayer is the Christian family, which we traditionally call the domestic Church. Therefore, we express our sincere gratitude to our parents and grandparents from whom children and grandchildren hear the words of prayer for the first time in their lives and learn to utter these words of prayer with due attention and awe. Such prayer often establishes the foundation for the Christian upbringing of a child, as well as the beginning of his or her gradual growth in faith and virtues. We call upon all Christian families to continue to diligently foster family prayer, both in the morning and in the evening, and with prayer on their lips to begin work and thank God for their daily bread during meals.

At the same time, we encourage parents, as well as catechists and clergy, to pay significant attention to educating children in prayer, using the rich spiritual heritage of our liturgical tradition when teaching the Christian faith in catechetical schools, in sermons, and during retreats, especially focusing on the liturgical texts in which the Church expresses its faith and the saints share their experience of prayer.

Because priests are the leaders of prayer for parishioners in the parish community, we express our recognition and appreciation to every priest and deacon who are for their faithful examples and teachers of prayer. At the same time, we renew the call to all clergy and pastors about daily perseverance in prayer, both personal and liturgical. Let us remember that the church community, which does not pray, betrays its vocation and deprives its members of the many gifts of God they need in their everyday and spiritual affairs. Our great desire and wish is that, through the zealous cultivation of liturgical and personal prayer, theological educational institutions and institutions for formation within our Church help the Church’s future ministers to gain authentic experience in communicating with the living and merciful God.

We express particular acknowledgement to the consecrated communities, whose main meaning of life is prayer — both personal and liturgical. The service of prayer of monasteries today is more than ever important to our people. Therefore, we urge monks, nuns, and religious to duly perform their liturgical prayer rule in accordance with the prescriptions of our rite. We believe that our monasteries will remain schools of the Church’s prayer for their members and all faithful of the Church.

We want to emphasize that, as shepherds of the Church, we sincerely respect and appreciate the manifestations of prayerful piety of our laity. In particular, we mean prayer fraternities, movements, and communities, which, under the guidance of experienced clergymen, we encourage all faithful to participate in. We especially want to note the practice of pilgrimages to holy places, which the Lord generously

granted to Ukraine. Pilgrimage to holy places with proper spiritual accompaniment becomes a very important school of prayer for the faithful of our Church. The prayer of God's journeying people reflects the mission of the Church — to always enter into the salvific presence of God. The Lord God constantly comes for our sake and for our salvation, and the Church always comes to meet her immortal Bridegroom. In this sense, every Christian is a pilgrim, a living witness of God's salvific coming to this world.

Over the past few years, our people have faced difficult challenges. These difficult and tragic circumstances have revealed the unprecedented power of the spirit of our people, a force that derives from prayer and trust in God. At the most difficult times, many of the faithful of our Church did not cease to pray and keep vigil. Thanks to the enduring support of prayer, sacrifice, and dedication of many of our priests, monastics, and lay people, we overcome great difficulty every day and move forward. Prayer is the power of our people and the source of salvation; therefore, we call upon everyone to continue to persevere in prayer with the words of the Apostle Paul: "Never flag in zeal, be aglow with the Spirit, serve the Lord. Rejoice in your hope, be patient in tribulation, be constant in prayer... Bless those who persecute you; bless and do not curse them" (Romans 12:11-12, 14).

Dear brothers and sisters in Christ! The Lord blessed our Church with the freedom to pray, which we did not always have. At the same time, He gave us life — space and time to meet and communicate with Him. Let us use this gift!

As was said in the beginning, the Holy Spirit teaches us to pray. Let us pray, let us keep vigil, let us listen to His Word in the silence of our hearts and in our communities. He speaks and comes to us to be with us personally in the new year, with our families, with our communities and with our people. Let us rejoice in this mystery and live in peace!

May the blessing of the Lord be upon you!

On behalf of the Synod of Bishops
of the Ukrainian Greek-Catholic Church

+ SVIATOSLAV

Given in Kyiv
at the Patriarchal Cathedral of the Resurrection of Christ,
on the day of our Holy Hierarch and Father Nicholas
Archbishop of Myra in Lycia, Wonderworker,
19 December A.D. 2017

Priests are instructed to read this Epistle to their faithful after every Divine Liturgy on Sunday 31 December 2017.

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

The Anointing with the Holy Spirit

When we were baptized into Christ and clothed ourselves in Him, we were transformed into the likeness of the Son of God. Having destined us to be His adopted sons, God gave us a likeness to Christ in his glory, and living as we do in communion with Christ, God's anointed, we ourselves are rightly called "the anointed ones." When He said: Do not touch my anointed ones, God was speaking of us.

We became "the anointed ones" when we received the sign of the Holy Spirit. Indeed, everything took place in us by means of images, because we ourselves are images of Christ. Christ bathed in the river Jordan, imparting to its waters the fragrance of His divinity, and when He came up from them the Holy Spirit descended upon Him, like resting upon like. So we also, after coming up from the sacred waters of baptism, were anointed with chrism, which signifies the Holy Spirit, by whom Christ was anointed and of whom blessed Isaiah prophesied in the name of the Lord: The Spirit of the Lord is upon me, because

he has anointed me. He has sent me to preach good news to the poor.

The oil of gladness with which Christ was anointed was a spiritual oil; it was in fact the Holy Spirit Himself, who is called the oil of gladness because He is the source of spiritual joy. But we too have been anointed with oil, and by this anointing we have entered into fellowship with Christ and have received a share in His life. Beware of thinking that this holy oil is simply ordinary oil and nothing else. After the invocation of the Spirit it is no longer ordinary oil but the gift of Christ, and by the presence of His divinity it becomes the instrument through which we receive the Holy Spirit. While symbolically, on our foreheads and senses, our bodies are anointed with this oil that we see, our souls are sanctified by the Holy and Life-giving Spirit.

St. Cyril of Jerusalem

Visit www.ecpubs.com for more publications.